

Myten om moderstjernen

1

Ingen sten er lydefri,
jordens børns diamant har mange,
dog, så smuk som himlens sange
er dens symfoni.

2

Moderstjernen er dens navn,
for at intet barn skal glemme,
hvor i verden det har hjemme:
jordens runde favn.

3

Hvilende i jordens skød,
efter påbud fra det høje,
skjult for selv det skarpe øje,
nærer den sin glød.

4

Kun med hjertets fine sans
åbnet for en sand historie
kan man skimte stjernens glorie
som en strålekrans.

5

Fler' end lys på nattens loft
er juvelens blanke sider,
nogle pudset gennem tider,
andre slebet groft.

6

Med en gnist af solens stik
er i stenen tændt en lue,
som gør stjernen skøn at skue
for det indre blik.

7

Når med tiden sjælens røst
åbner hjertet for dens flamme,
vil man mærke ilden ramme
inde i sit bryst.

8

I en hellig slangedans
mødes jordens ild med himlens,
og i ét med stjernevrimplens
skær står sjælens glans.

Poul Michael von Bülow 2009